

ANNA GAVALDA

Életre kelni

Fordította
TÓTFALUSI ÁGNES

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Anna Gavalda: *Fendre l'armure*,
Le Dilettante, Paris, 2017

A fordítást az eredetivel egybevetette
DARVASI FERENC

A fordító a Műfordítók Egyesületének tagja

© Editions Le Dilettante – Paris 2017
Published by arrangement with Lester Literary Agency
Hungarian translation © Tótfalusi Ágnes, 2017

Ahogy mondtam: valami burzsuj dolognak ígérkezett. Minimum négy kapukódon átjutva érhetünk csak el a chips-adagunkhoz!

Négy kapun át!

Esküszöm, a Bobigny-negyedből jöve úgy éreztem magam, mintha egy Playmobil-farmon járnánk. Volt egy pillanat, amikor azt hittem, a sárga kuka mögött fogjuk tölteni az egész éjszakát. Majd felrobbantam. Annyira jellemző volt Samiára ez a hülye helyzet: mindig erején felül költekeznek.

Még szerencse, hogy egy hapsi kihozta pisilni a törpe snaucerét, mert még mindig a kukák tövében toporognánk.

Szabályosan rávetettük magunkat. Szegény fickó, biztos nagyon féltette a kis fajtisza drágaságot. Pedig soha nem taposnék agyon egy állatot. Még akkor sem, ha a snauci, megvallom, nem az esetem. Soha nem bírtam különösebben a drótszörzetet. A szakállka, a bajusz, a rojtok a hason, a zászlós szörzet a mancsokon, túl faksznis rendben tartani.

Miután bepötyögtük a kódot az összes kaputelefonba, végül csak bejutottunk, és amint a lakásban voltunk, három perc alatt megtaláltuk a fagyállót.

A langyos és elég undorító puncsot szopogatva körülnéztem, és felmértem a büfé kínálatát.

Hát, mit mondjak... Máris megfájdult a szívem a sorozatomért. Nem láttam mást, csak egy rakás jól fésült mamakedvencét. Egyik sem volt az esetem.

A buli valami művész-izé volt, ha jól értettem. Egy csaj állította ki a fotóit, aki most jött haza Indiából, vagy mit tudom én, honnan. Nem nagyon néztem meg. Ha már egyszer a körgyűrű boldogabbik oldalára kerültem, eszem ágában sem volt szegényeket bámulni.

Abból otthon is van elég.

Sami már javában szédített egy gót stílusú fiatal gyereket: lelógó tincs, az anyuka szemceruzájával fekete-re festett szemek, és nem nagyon értettem, mi lehet a szándéka vele, amíg fel nem fedeztem, hogy a kis szögecses Drakula mellett ott áll a haverja is, talpig Gucciban.

És akkor, oké. Akkor leesett. Mert ismerem ám az én kis Samiámat. Az a gondolat, hogy életében először olyan Gucci övhöz simulhat, ami nem a kínai piacról származik, alaposan előkészítette a terepet a fickónak.

Vagy inkább a szerszámának.

Semmi kedvem nem volt az elefántszerephez, inkább terepszemlére indultam a lakásban.

Hát.

Akármerre néztem, csak könyvek.

Minden részvétem a takarítónőnek...

Előrehajoltam, hogy megnézzem egy macska fényképét. Egy burmai szent templommacska volt. Megismertem a kis fehér mamuszairól. Nagyon szeretem ezt a fajtát, de érzékeny. No és az ára... Egy templommacska áráért két szíámit vehetsz: sokba kerülnek a kis fehér tappancsok. Erről eszembe jutott, hogy még nem csomagoltam ki a kaparófákat és a kötélfákat. A franc... Azon a polcon alig van hely. Talán megvárom a kiárusítás végét, és...

– Bemutatom Arsène-t.

A rohadt életbe, hogy rám ijesztett a hülye gyerek.

Nem vettem észre. Nem láttam meg a fiút, aki pontosan a hátam mögött ült a fotelben. Elrejtőzött az árnyékban, csak a lába lógott ki. Vagyis... csak a vastag kötött zoknija és a magas szárú cipője. Meg a nagy keze a fotel karfáján. Hosszú ujjai egy parányi gyufásdobozzal játszadoztak.

– A macskámat. Vagyis az apám macskáját, ha pontosan akarunk fogalmazni. Arsène, bemutatom neked...

– Izé... Lulut.

– Lulut?

– Igen.

– Lulu... Lulu... – ismételte, szupertitokzatos hangon –, Lulu, az talán Luce vagy Lucie. Esetleg Lucille...Vagy Ludivine... Hacsak nem... Lucienne?

– Ludmila.

– Ludmila! Ez ám a szerencse! Egy Puskin-hősnő! És merre jár a maga Ruszlánja, kedvesem? Még mindig magát keresi a huncut Rogdaj társaságában?

Segítség.

A rohadt életbe, amint valamelyik megszökik a diliházból, biztos lehetsz benne, hogy az én nyakamba szakad.

Igaza van. Ez ám a szerencse!

– Hogy mondja? – kérdeztem.

Erre felállt, és megláttam, hogy egyébként egyáltalán nem úgy néz ki, mint a lábai. Sőt, hogy kifejezetten helyes. Basszus, ettől nem lett könnyebb a helyzetem.

Megkérdezte, hogy mit innék, és miután visszajött két pohárral – nem műanyag poharakkal ám, hanem a konyhájából való üvegpoharakkal –, kimentünk cigizni az erkélyre.

Megkérdeztem, hogy Arsène Lupin és a fehér kesztyűi miatt hívják-e Arsène-nek a macskát, csak hogy felfogja: nem vagyok olyan hülye picca, amilyennek

látszom, és rögtön észrevettem, hogy egy kis csalódás lopózik a tekintetébe. Bőbeszédűen gratulált, de tudtam, hogy mi jár a fejében: A kurva életbe, nem lesz olyan könnyű megdugni a csajt.

Hát igen. Nem kell bedőlni a látszatnak. Közönséges vagyok, de ez csak az álcám. Olyan vagyok, mint a gekkó a fák törzsén, vagy a sarki róka, ami télen bundát vált: ami látszik belőlem, nem az az igaz színem.

Vannak tyúkok, már nem emlékszem, mi is a nevük, amik tollakat viselnek a lábuk hátsó felén, így minden egyes lépés után eltüntetik a nyomukat, hát én is így vagyok veled, csak fordítva: én mindent összeszavarok magam előtt, mielőtt kapcsolatba lépnék valakivel.

Hogy miért? Mert a testem hamis képet vetít a személyiségről.

(És főleg akkor, ismerjük el, amikor Samia barátnőm légyapír-topját viselem.)

Tehát előbb az ő macskájáról beszélgettünk, aztán a macskákról általában, ezután jöttek a kutyák, és blablabla és blablabla, hogy a kutyák nem olyan méltóságteljesek, de sokkal jobban tudnak szeretni, és innen már óhatatlanul is eljutottunk a melómhoz.

Láthatólag egészen odavolt, amikor megtudta, hogy én felelek az Animaland Zölderdő összes állatáért.

– Az összesért?!

– Hát, igen... A lisztkukacokért, a kutyákért, a tengerimalacokért, a versenyegerekért, a törpepapagájokért, a kanárikért, az aranyhörcsögökért, és... és a nyulakért: a törpe-, a lógó fülű és angóranyulakért... Meg még egy csomó állatért, akik most nem jutnak eszembe a rum miatt, de akik nagyon is ott vannak, ott ám!

(Az az igazság, hogy nem én felelek az összesért, de mivel ő a Notre-Dame-mal szemben lakott, én meg a Stade de France mögött, úgy éreztem, muszáj kiegyenlíteni az esélyeket.)

– Hát ez csodálatos.

– Mi ebben a csodálatos?

– Úgy értem, ez festői. Ez regényes.

Á, tényleg? tűnődtem. Felcímkezni, ide-oda hurcolni, felemelni, egymásra rakni a kutyakajás zsákokat, amik majdnem olyan nehezek, mint te magad, elkínlódni a vevőkkel, meg az idióta tenyésztőkkel, akik mindig mindent jobban tudnak mindenkinél, a vadítóan nagy órabért kérő kutyatrénerekkel, meg a nyanyákkal, akik órákon át lefoglalnak az öreg, elhagyott cicákról szóló történeteikkel, meg azokkal, akik sóhajtozva megkérnek, hogy cseréld ki a gyerek döglött aranyhörcsögét egy elevenre, mintha nem jó méretet választottak volna. Veszekedni a főnök-

kel, alkalmazkodni a seggnyalók függvényében változó árukészlethez, harcolni a pihenőidőért, etetni az egész bagázst, ellenőrizni az itatócsészéket, szétválasztani a domináns hímeket, eltüntetni a haldoklókat, és naponta hetven almostálat kicserélni, ez lenne olyan festői-regényes izé?!

Hát az már biztos, hogy igen, tekintve, hogy a fiú ezermilliárd kérdést zúdított rám.

Hogy tényleg egyre többen tartanak-e például bárányt vagy disznót házi kedvencként, és tényleg vannak-e olyanok, akik óriáskígyót és kobrát tartanak a lakásukban, és hogy jól fogy-e a mentás jutalomfalat, mert például a nagyapja labradorja utálja (ráadásul nem is azt mondta, hogy „nagyapa”, amikor erről beszélt, hanem azt, hogy „nagyapafi”, ahogy a gazdagoknak való lekvárokon írják, és ez állati aranyos volt), és hogy szeretem-e a patkányokat, és hogy igaz-e, hogy a *L'ecsó* című film valóságos patkánymániát indított el, és harapott-e már meg valamilyen állat, és be vagyok-e oltva veszettség ellen, és fogtam-e már kígyót a kezemben, és hogy milyen kígyófajtát vesznek a legtöbben, és...

És mi lesz azokkal az állatokkal, amiket nem lehet eladni?

És azokkal a kiskutyákkal, amik már megnőttek? Kinyírjuk őket?

És az egerekkel? Laboratóriumnak adjuk őket, ha már túl sok van belőlük?

És igaz-e, hogy az emberek a vécébe dobják a teknőseiket, és hogy a punok, akiknek kuttyájuk van, állati helyes fickók, hogy a nyulak nem szeretik a marihuánalevelet, hogy krokodilok mászkálnak szabadon a párizsi csatornarendszerben, és... és...

És én egészen megrészegültem. De jó értelemben. Nem lettem ideges, hanem meg voltam részegülve.

Becsíptem, vagy mi.

És mivel imádtam a munkámat, cseppet sem bánztam, hogy újra fel kell vennem a munkaköpenyemet. Még akkor sem, ha egy úri lakásban csinálom, és jóval zárás után...

És meséltem a fiúnak az én kis faforgács alommal borított világomról, és ő baromi figyelmesen hallgatott, miközben azt ismételte: Ragyogó. Ragyogó.

Ragyogó.

– És halakat is tartanak?

– Persze, halakat is – bólogattam.

– Gyerünk. Akkor adjon el nekem halakat.

Furcsa volt, de isteni jól szórakoztam, pedig nem is voltam benyomva. Olyan... Milyen is volt?

Festői.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 135. esztendejében, 2017-ben
Felelős vezető Balla László, az igazgatóság elnöke
Telefon: 66/887-400
<http://www.gyomaikner.hu>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Schmal Alexandra
A könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 8861
Garamond betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3613 6